

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. *Θεός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)
— Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

(Συνέχεια.)

— Ἀμ' δέν σε φοβοῦμαι, ἀνεφώνησεν ὁ
Καρβαγὰν καὶ ἐπεχείρησε νὰ διασώσῃ
τὴν μηχανὴν ἀπὸ τῶν κατασιρραπτικῶν
χειρῶν τοῦ ἐφευρέτου.

Τότε ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζε-
ται ἡ κόρη Κλαίρεφόν. Ἦλθε ἀκούσασα
τὸν θόρυβον καὶ τὰς κραυγὰς.

— Πατέρα μου! ἀνεφώνησε καὶ ὀρμή-
σασα ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ τὴν
σφύραν, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὸν ἔντρο-
μος ἀνεφώνησε καὶ ἐκ δευτέρου:

— Πατέρα μου τί εἶνε;...

Ὁ Ὀνώριος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέ-
τωπόν του καὶ ἐστέναζε:

— Διῶξέ τον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον....
Μὲ ἐνοχλεῖ.... μὲ φονεῖ!

Ἡ νεῆνις στραφεῖσα πρὸς τὸν Καρβα-
γὰν εἶπεν ἡπίως:

— Ὁ πατήρ μου σὰς παρακαλεῖ νὰ ἀ-
ποχωρήσετε, κύριε....

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Καρβαγὰν ἴστατο ἀμφιρρέ-
πων καὶ ἀκίνητος, δύο ἀστραπαὶ ἐξέλαμ-
ψαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κόρης Κλαί-
ρεφόν καὶ διὰ νεύματος δεικνύουσα τὴν
θύραν εἶπε μίαν μόνην λέξιν, ταύτην:

— Ἐξέλθετε!

Ὁ δήμαρχος καταπλαγεὶς προσέκλινε
σιωπηλῶς καὶ ἠκολούθησε τὸν Μαθητὴν,
ἐξεληθόντα πρῶτον, καὶ ἀπῆλθε.

Τότε ἡ Ἀντωνία καθίσασα τὸν πατέρα
τῆς ἐν τῷ μεγάλῳ θρονίῳ του, ἐγονυπέτη-
σεν ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐθέρμανε τὰς παγερὰς
χεῖράς του, ἀπέμαξε τὸν ἀπὸ τοῦ μετώ-
που του καταρρέοντα ἰδρώτα καὶ βλέ-
πουσα αὐτὸν ἀναισθητοῦντα ἀνεφώνησε:

— Πατέρα μου.... ἐγὼ εἶμαι.... Πα-
τέρα μου, μὲ κάμνετε νὰ φοβοῦμαι....

Ὁ Ὀνώριος ἐστέναζε περίλυπος ἐκ-
νήθη βιαίως καὶ ἤνοιξε τὰ βλέφαρά του.
Ἀναγνωρίσας πλησίον του τὴν Ἀντωνίαν
κατελήφθη ὑπὸ δακρύων καὶ μετὰ πολλῆς
ἀγωνίας καὶ συντριβῆς ἐψιθύρισε.

— Ὡ κόρη μου... ἀγγελέ μου!... Σὲ
κατηγόρησα!... σὲ ἐσυκοφάντησα!...
ἤμαρτον! ἤμαρτον!...

Καὶ ἀναπεσὼν ἐλιποθύμησε...

Ἦδη βῆμα ταχὺ ἠκούσθη ἐπὶ τῆς
κλίμακος καὶ εἰσῆλθεν ὁ Κροϊμενίλ.

— Ἀντωνία! ἀνεφώνησε καὶ ἔτεινε
πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας.

— Σὲ ἐπερίμενα, εἶπεν ἡ Ἀντωνία
σοβαρῶς.

— Θεέ μου! μήπως ἔφθασα ἀργά;

— Ὅχι, διότι φεῦ! ἔχομεν δυστυχῶς
πολλὰ ἀκόμη νὰ ὑποφέρωμεν.

Καὶ δεῖξασα τὸν ἀναισθητὸν μαρκή-
σιον εἶπε:

— Βοήθησέ με νὰ μεταφέρωμεν τὸν
πατέρα μου εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Καὶ ἀμφοτέροι ἐυλαβῶς ἄραντες αὐτὸν
κατέβησαν τὴν κλίμακα.

ΙΣ'

ΤΑ ΤΕΚΝΑ

Ὅλην τὴν νύκτα διήλθεν ὁ μαρκήσιος
ἐν ἀγωνίᾳ. Ἡ Ἀντωνία καὶ ὁ Κροϊμενίλ
ἐξημερώθησαν παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν
του, καθ' ὅσον ὁ ἰατρός ἐδήλωσεν ὅτι ἡ
κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς ἦτο δεινὴ καὶ
ἐπιφοβός.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ Βερνάρδος
εἰσελθὼν ἀκροποδητὴ ἠρώτησεν ἐὰν ἤθε-
λον νὰ γευματίσωσιν. Καὶ ἡ μὲν Ἀντω-
νία ἀνένευσεν, ὁ δὲ Κροϊμενίλ τὴν παρε-
κάλεσε νὰ καταβῶσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον,
διότι ἀπὸ τῆς πρωίας ἦτο νηστis, καὶ
ἔπρεπε νὰ ἔχῃ δυνάμεις ἵνα περιποιητῇ
τὸν πατέρα τῆς. Τέλος ἐπέσθη νὰ λάβῃ
ὀλίγον ζωμόν, ἀλλὰ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ
ἀσθενοῦς.

Ὁ Κροϊμενίλ συνδιελέγετο μετὰ τῆς
Ἀντωνίας περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέ-
ρας. Εἶχε μάθῃ ἐκ τῶν ἐφημερίδων τὰ
τοῦ Ροβέρτου καὶ παρευθὺς λαβὼν εἰκοσι-
τεσσάρων ὥρων ἄδειαν ἦλθεν ἐσπευσμέ-
νως εἰς Κλαίρεφόν.

Τρεῖς εἶχεν ἔλθῃ ὁ γηραιὸς Βερνάρδος
ζητῶν τὴν ἄδειαν νὰ διανυκτερεύσῃ παρὰ
τῷ ἀσθενεῖ, ἀλλ' ἡ Ἀντωνία εἶπε πρὸς
αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀναπαυθῇ, διὰ νὰ ἔχῃ
δυνάμεις τὴν ἡμέραν. Παρεκάλεσε δὲ καὶ
τὸν Κροϊμενίλ νὰ ἀποχωρήσῃ, ὑποσχο-
μένη ὅτι ἂν τύχῃ ἀνάγκη θά τον καλέσῃ.
Μετὰ πολλὰ ἐπέσθη ὁ νέος καὶ ἀπεχώ-
ρησε.

Μείνας ἡ Ἀντωνία μόνη ἐκάθισεν ἐν
τῷ θρονίῳ καὶ ἐξήπλωσεν ὀλίγον τὸ κα-
ταπεπονημένον σῶμά της. Ὅσον δὲ καὶ
ἂν ἐπέμενεν ἀγωνιζομένη κατὰ τοῦ ὑ-
πνου, τέλος ἐνίκηθη καὶ τὴν ἐπῆρεν ὁ ὑ-
πνος. Ἰκανὴν ὥραν ἐκοιμήθη. Ἀλλ' αἰ-
φνης τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὸ ὄνομά της.
Ἠγέρθη ἔντρομος καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν
κλίνην. Ὁ ἀσθενὴς εἶχεν ἀνασηκωθῇ ὀ-
λίγον καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος.
Ἡτένιζε τὴν κόρην τοῦ ἀφηρημένου. Ἐ-
κείνη τῷ ὠμίλησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, εἰς
ἀπάντησιν δὲ ὁ γηραιὸς ἔλαβε τὴν χεῖρά
της καὶ τὴν ἔθλιψε σημαίνων, ὅτι τὴν
ἀνεγνώρισεν, ἔπειτα δὲ τραυλίζων εἶπε:

— Πρέπει, κόρη μου, νὰ τον ἰδῇς αὐ-
τὸν τὸν νέον... Εἶνε τίμιος ἄνθρωπος...
Αὐτὸς θά τον σώσῃ τὸν ἀδελφόν σου.

Ἡ Ἀντωνία ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀσθενὴς
παραληρεῖ, ὅτι προέρχεται ἐξ ἐξάψεως
τοῦ πυρετοῦ. Τὸν ἠσπάσθη καὶ ἵνα τον
κατασιγάσῃ εἶπε:

— Μάλιστα, πατέρα μου, μάλιστα...
τώρα ἡσυχάσατε... ὅλα θὰ διορθωθῶν...

— Ὁ γηραιὸς ἔσεισε τὴν πολὺν κε-
φαλὴν, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μετὰ
τόνου φωνῆς, ἥτις ἐφάνη εἰς τὴν Ἀντω-
νίαν προφητικὴ φωνή, ἐπανέλαβε:

— Αὐτὸς ὁ νέος θά μας σώσῃ... Εἶνε
ἐντιμος... πρέπει νὰ τον ἰδῇς, κόρη μου.

Προσεπάθησε νὰ ὑψώσῃ πρὸς αὐτὴν τὸ
βλέμμα του, ἀλλ' οἱ μῦς τοῦ τραχήλου
του ἐπόνουν, διότι τὸ πρόσωπόν του συ-
νεσπάσθη. Ἐκ νέου δὲ ἠπλώθη ἐπὶ τοῦ
προσώπου του σκιά παραφροσύνης.

— Τώρα δὲ ἦτο αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς σε
παρεκάλει... Ἐγὼ καλὰ τὸν ἐγνώρισα....
ἐκεῖ δὲ πλησίον τοῦ παραθύρου....

— Ἦτο ὁ Κροϊμενίλ, πατέρα μου....

— Ὅχι, ὄχι, εἰξεύρω ἐγὼ τί λέγω....

Τὰ ἔχω σωστά ἐγώ.... Ἦτο ὁ Γεώργιος Καρδαγάν.... Αὐτὸς μόνος εἰμπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν σου... Νὰ μου ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ τὸν ἰδῇς! Δὲν θὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν μού το ὑποσχεθῇς.

— Ἦσυχάσατε λοιπόν, πατέρα μου, καὶ σὰς τὸ ὑπόσχομαι!

Ὁ γηραιὸς ἐξηπλώθη εὐηρεστημένος καὶ ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους.... Μετ' ὀλίγον ἐκοιμήτο ἡσυχος.

Ἡ Ἀντωνία ἐγένετο σύννου. Ἐφαντάσθη ἐνώπιόν της τὸν Γεώργιον θέλοντά νὰ τη ὁμιλήσῃ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκούσῃ, διότι ἐκ τῶν προτέρων ἐγίνωσκε τί ἐμελλε νὰ τη εἴπῃ. Πῶς δὲ ἦτο δυνατόν νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ὁ Γεώργιος τὴν ἡγάπα, ἀφ' οὗ ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς του τὴν νύκτα τῆς πανηγύρεως τὸ πρᾶγμα ἐγένετο καταφανὲς ὅτι ἐθαύμαζεν αὐτὴν σιωπῶν; Δὲν τη ἀπέδειξε σεβὰς μετὰ συστολῆς, καὶ πᾶν ἀβροφρόνως δὲν ἀπεχώρησε καὶ ἐξηφανίσθη ἀπ' ἐμπροσθέν της; Ταῦτα πάντα τί ἄλλο ἀπεδείκνυνον ἢ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην του; Ἐπειτα ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν της ἡ περὶ τοῦ Γεωργίου φήμη ὡς νέου ἐπιχειρηματίου, ὡς δεινοῦ δικηγόρου, ὡς τάναντία φρονούντος πρὸς τὸν πατέρα του καὶ σφοδρῶς ἀγωνιζομένου κατὰ τῶν τυραννικῶν αὐτοῦ διαθέσεων. Συνδυάζουσα δὲ τὰς ἀρετὰς ταύτας τοῦ νέου πρὸς τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς της: «Αὐτὸς θὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν σου!» δὲν δὲν ἠδύνατο νὰ νοήσῃ πῶς ὁ πατὴρ της ὑπεδείκνυε τὸν Γεώργιον ὡς σωτῆρα τοῦ Ῥοβέρτου; Πῶς ἔλεγεν ὅτι τὸν γνωρίζει, ἐν ᾧ οὐδέποτε τὸν εἶχεν ἰδῇ; Ποία θεόθεν φωνὴ ὑπήγόρευεν εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομά του; Πῶς ἐν τῇ κρισιμωτάτῃ ἐκείνῃ ὥρα μετ' ἐπιμονῆς τοσαύτης ἔδιδε τὴν τολμηροτάτην ταύτην συμβουλὴν; Δὲν ἦτο ἄρα γε καθήκον τῆς Ἀντωνίας νὰ τὴν ἐκτελέσῃ; ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ ἔδωκεν ὑπόσχασιν εἰς τὸν πατέρα της; Καὶ ἐνδομύχως ἠλπίζεν ἡ δύστηνος νεανίς. Τίς οἶδεν ἐὰν προέλθῃ ἐκείθεν ἡ σωτηρία; Διὰ τὸν υἱὸν νὰ κατορθωθῇ ὥστε νὰ μείνῃ ὁ πατὴρ οὐδέτερος; Ἀχ! τότε πόσον ταχέως θὰ ἐκαθαρίζετο ὁ ζοφερός ὀρίζων! καὶ ὁ Ῥοβέρτος ἀθωούμενος θὰ ἐπανήρχετο πλησίον τοῦ πατρὸς, οὗ ἡ θεραπεία θὰ ἐπεταχύνετο!

Ἀπεφάσισε λοιπόν νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος τὴν προτεραίαν εἶχεν ἀπέλθῃ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς του ὅστις τοῦτο ἔνεκα ἦτο πολὺ ἀνήσυχος· διατὶ τάχα νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴ τῷ εἴπῃ τίποτε. Μετὰ εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν ἀπουσίαν ἐπανήλθεν. Ἐρωτηθεὶς δὲ εἶπεν ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀθρὴν νὰ ἰδῇ τινὰ τῶν ἀνταποκριτῶν του. Ἀλλ' ὅμως ταῦτα λέγων δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρυθριάσῃ, διότι πράγματι ἐψεύδετο, καὶ δὲν ἦτο συνηθισμένος εἰς τὸ ψεῦδος. Δὲν ἐπῆγε λοιπόν εἰς τὴν Ἀθρὴν, ἀλλὰ εἰς τὴν Ῥουέννην ὅπου ἐκρατεῖτο ὁ Ῥοβέρτος, καὶ ὅπου μαθὼν ὅτι ἀρτίως εἶχε διορισθῇ εἰσαγγελεὺς ἀρχατὸς τις συμπληρωτῆς του, ἐνόμισε καλὸν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπεδέξατο αὐτὸν μετὰ πολλῆς χαρᾶς, καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν συνδιελέχθησαν περὶ παντοίων, ἰδίᾳ δὲ περὶ τοῦ βάρους καὶ τῆς εὐθύνης τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν. Ὅτε δὲ ὁ Γεώργιος ὑπέβαλε τεχνηέντως τὸ ζήτημα τοῦ Κλαίρεφόν, ὁ εἰσαγγελεὺς κατέστη ψυχρὸς καὶ ὑποπτος, Αἱ ἀποκρίσεις αὐτοῦ ἐγένοντο λακωνικώταται.

— Σπουδαία ὑπόθεσις... σπουδαϊοτάτη... Ὁ κατηγορούμενος πολὺ ἐξυπνος καὶ ἀμίλητος.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος ἐπέμενεν ἐρωτῶν καὶ ζητῶν πληροφορίας, ὁ εἰσαγγελεὺς εἶπε:

— Μὰ ἀγαπητέ μου, σὺ ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν Νεβίλλην, καὶ βεβαίως θὰ εἰζεύρῃς περισσότερα ἀπὸ ἐμέ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Θ'

Ἐὰν ὁ Τολβιάκ εὕρισκετο ἐντὸς τῆς κυανῆς ἀμάξης του, ἐλαυνομένης ὑπὸ τοῦ μέλανος ἵππου του, θ' ἀπεμακρύνετο πολὺ καὶ ἀνευ κόπου τοῦ πρῶην στρατιώτου τοῦ πεζικοῦ τῶν ἀποικιδῶν, ἀλλ' εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ εὕρισκεται ἐν σκωληκοβρώτῳ ἀμάξῃ, συρομένη ὑπὸ κατεσκληκότος καὶ ἀσθματικοῦ ἵππου, καὶ ὀδηγούμενῃ ὑπὸ ἡνιόχου βεβαρυμένου ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Ἡ ἀθλία ἀμάξα, ἥτις ἔφερεν αὐτόν, ἐβάδιζε μετὰ πολλοῦ κόπου, ὁ δὲ Πιεδούσης ἠδύνατο νὰ τὴν παρακολουθῇ χωρὶς ν' ἀπομακρύνῃται πολὺ ἀπ' αὐτῆς.

Ἐκεῖνο ὅπερ ἡνόχλει τὸν καλὸν Πιεδούσην, δὲν ἦτο τόσον ἡ στάσις ἀνθρώπου ταχυποροῦντος, ἢ ὥφειλε νὰ τηρήσῃ, ὅσον ὁ ἱματισμός, ὃν εἶχεν ἐκλέξει.

Ἡ ἐκ ναγκίνου ὑφάσματος περισκελὶς του, τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ, ὁ καστανόχρους ἐπενδύτης καὶ ὁ πλατύγυρος πῖλος αὐτοῦ ἤρμυζον καλῶς εἰς ἀστὸν περιδιαβάζοντα, λίαν κακῶς ὅμως εἰς ἀστὸν τρέχοντα ὡς παράφρων.

Ἐφοβεῖτο μήτοι παρατηρηθῇ, οὐδόλως δ' εἶχε διὰ τοῦτο ἄδικον, διότι οἱ διαβῆται ἐσταμάτων ἤδη ὅπως τὸν παρατηρήσωσιν.

Ἐν τούτοις ἀπόφασιν εἶχε νὰ μὴ ἀπωλέσῃ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀμάξαν. καθόσον δὲν εἶχεν ἔτι δυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τὸν ἀριθμόν, γεγραμμένον διὰ γραμμάτων ἐρυθρῶν καὶ μικροσκοπικῶν ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν μέρους τῆς θήκης. Ἐλλείπει δὲ τοῦ σημείου τούτου, ἐὰν ἡ ἀμάξα ἀπεμακρύνετο πολὺ, ὁ Πιεδούσης δὲν εἶχε πλέον οὐδεμίαν ἐλπίδα νὰ μάθῃ ποτὲ ποῦ ἐπορεύθη ὁ Τολ-

βιάκ, ἐξελθὼν τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου».

Ὅθεν ὑπῆρχεν ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὴν θήραν, ἵνα δ' ἐξακολουθήσῃ αὐτὴν μετὰ τινὰ ἐλπίδα ἐπιτυχίας, ὥφειλε νὰ ἐπινοήσῃ αὐθαρεῖ τρόπον τοῦ τρέχειν, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν κοινὴν περιέργειαν.

Ὁ Πιεδούσης ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ χρῆσιν εἰδους βηματισμοῦ, ὃν ἐγίνωσκε θαυμασίως, βηματισμοῦ δι' οὗ κάμνει τις πολὺν δρόμον χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τρέχει.

Προσέτρεξε ταῦτοχρόνως εἰς παντομίμῃν τῶν χειρῶν, παντομίμῃν ἧς χρῶνται οἱ τρέχοντες κατόπιν λεωφορείου.

Δὲν ὑπῆρχε λεωφορεῖον ἐν τῇ ὁδῷ, ἢν ἠκολούθει ἡ ἀμάξα τοῦ Τολβιάκ, ἀλλ' οἱ διαβῆται οὐδόλως ἔκαμνον τοιαύτην παρτήρησιν.

Οὕτω βαδίζων, ὁ Πιεδούσης ἔφθασεν ἀνευ κωλύματος εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ρισελιέ, ἐξ ἧς δέκα πέντε δευτερόλεπτα πρότερον, εἶχε στρέψει ἡ ἀμάξα ὅπως διεσυνθῇ πρὸς τὸ Καρουσέλ.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἡ καταδίωξις κατέστη ἥττον ἐπιμοχθός.

Ἐπειδὴ ἡ κυκλοφορία τῶν ἀμαξῶν ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ἦτο μεγαλειτέρα, ἡ ἀμάξα ἠναγκάζετο συχνάκις νὰ βραδύνῃ τὴν πορείαν της, ἐνίοτε δὲ καὶ νὰ σταματήσῃ ὀλοσχερῶς, τὰ ἐπεισόδια δὲ ταῦτα ἔδιδον καιρὸν εἰς τὸν παρακολουθοῦντα νὰ λαμβάνῃ μικρὰν ἀναψυχὴν.

Ἄλλως τε τὸ λεωφορεῖον τῆς γραμμῆς τοῦ Ὠδεῖου διέρχεται καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ, ὁ δὲ Πιεδούσης εὕρισκεν ἐκ τούτου εὐλογοφανῆ ἀφορμὴν ἵνα τρέχῃ.

Ἦλπιζε νὰ συναντήσῃ κενὴν ἀμάξαν, προϋτίθετο δὲ, ἂν εἶχε τὸ εὐτύχημα ταύτης συναντήσεως, νὰ πηδήσῃ ἐντὸς καὶ νὰ θέσῃ αὐθαρεῖ τὸν ἡνιόχον ἐπὶ τὰ ἔγχνη τῆς ἀμάξης τοῦ Τολβιάκ. Δυστυχῶς ὅμως ἡ τοσοῦτον ποθητὴ ἀμάξα δὲν ἐφαίνετο, καθόσον οὐδεμίαν ἐκ τῶν διερχομένων ὑπῆρχε κενή.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι οἱ ἡνιόχοι συνεννοήθησαν, ὅπως παρεμβάλλωσι προσκόμματα τῷ Πιεδούσῃ.

Δὲν εἶχεν ἔτι ἐξαντληθῇ, ἡσθάνετο ὅμως ὅτι, ἐὰν ἡ ὁδοπορία αὕτη διήρκει μίαν ἢ δύο ὥρας ἔτι, δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀνβέξῃ.

Χάρις εἰς τὰ ἐμπόδια, ἅτινα ἀφθονοῦσιν ἐν τῇ ὁδῷ Ρισελιέ, τὰ πάντα ἀπέβησαν καλῶς μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου.

Ἐκεῖ τέλος παρουσιάσθη κενὴ ἀμάξα ἀνοικτή.

Ὁ Πιεδούσης εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, ἀφοῦ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ ἡνιόχου, καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὅσα χρήματα εἶχεν.

Ὁ ἡνιόχος ἐνόησεν, ὁ δὲ Πιεδούσης ἦτο ἑξαλλος χαρᾶς, διότι ἔβλεπε τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς παρακολουθήσεως αὐτοῦ, καὶ ἐδικαιοῦτο νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ ἐπιμένων νικά.

Ἀμα συνῆλθεν ἐκ τῆς κοπώσεως, ἤρχισε νὰ σκέπτηται ἐπὶ τῶν διαφορῶν λύ-